

„Jaz te ne umem“ — reče Ahmed prestrašen.

„Ali vendar nisem „peri“ tvoje vere“ — nadaljevala je Helena — „svojemu ljubljencu nisem naklonila nikakoršne pogube, tebi pa sem — osveto Črne gore.“ — Ivan Mandušić!“

„Slišim te, ljuba moja!“ — oglasil se je. „Nevésta Črne gore bode tudi slavna Črnogorčeva nevesta; ni ti ljubezni do mene zadušil Turčinov objemek!“

„Ali za zmirom me je ločil od domovine! Nikoli več me Črna gora ne vidi žive; naj pa veter saj moj pepél raznese po njenih gorah, in spomin na-me naj ne ugasne národu. — Od stolpa idi s svojimi junaki, da vas ne zaspé. Zdaj pa z Bogom za to življenje, Ivan! Z Bogom tudi ti, brat moj, z Bogom! Zmirom naj Martinovići Turkom branijo na Črno goro — odkupljeno z mojo smrtjo!“

„Alah-Akhbar!“ — vskriknil je Ahmed. Minila ga je bila potrpežljivost. S strastno zlostjo je Heleno prijel za roko: „Tedaj si izdajnica, lažnjivka? Kaj si storila, nesrečnica!“

„Saj hočem izpolniti svojo prisego: saj ostanem do smrti pri tebi“ — odvrnila je Helena mirno — „ne več dolgo, in pod gomilo bodeva obá, kmali se stolp zruši na naji.“

Komaj je bila izgovorila, stresnil se je stolp. Tako strašno je zahreščalo in zagrmelo, da nikoli tako ne grmí, tudi takrat ne, kadar grom najhujše divjá. Razlegalo se je nad krajino po visočinah. Kamenje je letélo na vse strani; s strašnim ropotom je padalo na vse strani; s strašnim ropotom je padalo na zemljo in grmadilo se po Turkih — — — zasulo Heleno Martinovićevo.

Tako so Turki izgubili ključ do Črne gore, izgubili trdnjavo Obod. Njegovo podrtino še dandanes lahko vidiš nad reko Črnojevićem, lahko vidiš gomilo slavne črnogorske hčeri, Helene Martinovićeve. Reko pa sta tudi v ti noči gubernator in Jurašković zmogla in tako razrila, da je ni ne sledú ne tirú več.

Tako so Črnogorci harač plačali Turkom 1703. leta o božiču, in potlej še večkrat. Zmagovito so Črnogorci vpili 1703. leta: „Vse oslobodi, hurra!“ in črnogorski sinovi še dandanes vriskajo: „Vse oslobodi, hurra!“

Dopisi.

V Gradcu 18. sept. —s— Pretekli teden je imela štajarska gospodarska družba svoj shod, kateri je bil poleg vsega drugega posebno važen zavolj prenaredb družbinih pravil. Že celo leto skoro so podružnice svoje predloge izdelavale in svoje mnenja središnji družbi pošiljale in sedaj pri tem shodu so se nove pravila dognale in sklenile. Nočem se danes ozirati na druge imenitne in neimenitne pravilske premembe, po katerih se je podružnicam štajarske gospodarske družbe podelila potrebna samostalnost, ampak naj navedem le, da je skupščina bila pravična tudi zahtevam slovenskih podružnic. Slava vam nemški sosedje! pokazali ste ravnopravnost tudi enkrat v djanji. Bila sta namreč dva odstavka, ktera sta za slovenske podružnice in ude tirjala poseben dodatek. Prvi je bil, naj imajo podružnice svoj pečat. Dodalo se je temu, da slovenske podružnice lahko imajo pečat s slovenskim napisom. Nek drug odstavek je govoril o gospodarskem tedniku. Gospod dr. Razlag je predložil, naj se gospodarski tednik tudi v slovenskem jeziku izdava, ako se stroški plačajo. Unel se je živ pogovor; novi govorniki so nove predloge stavili, dodatke pridavali predlogu Razlagovemu; prišlo je do glasovanja in prvi dan je padel predlog Razlagov. So li potem drugi dan štajarski gospodarji

prišli do boljšega prepričanja, ali je bila sramožljivost, da se jim ne bi nestrpljivost do Slovencev oponašala, ali pa so se bali, da ne bi morda več slovenskih gospodarjev namesti k družbi pristopilo še odstopilo: naj si bode to ali uno, drugi dan pa, ko so se vse pravde do konca v misel vzele in sklenile, sproži mariborski poslanik g. Brandstetter sopet ta predmet, rekši, da se je včeraj dr. Razlagov predlog zastran slovenske izdave gospodarskega lista le po nekakem krivem razumenji zavrgel in da več članov želi, naj gospod predsednik še enok to prašanje stavi pred občni zbor. Grof Gleibach popraša tedaj: jeli sme prašanje o tej včeraj že sklenjeni reči ponoviti? Večina privoli; prašanje se postavi, in sopet se vzdignejo govorniki kazoči svoje dvombe in protigovore; nekteri so tudi opomnili, da slovenskim podružnicam nikakor ni mar za gradsko gospodarsko družbo in da se hočejo Slovenci odtrgati, ker so ti Nemci in oni Slovenci, in takih reči več. Slovenske podružnice in udje in pa slovenski gospodarji se imajo zahvaliti gosp. dr. Razlagovi krepki in prepričavni besedi, da slovenska izdava nemškega gospodarskega tednika sopet ni padla. Rad bi tukaj priobčil vés zanimivi govor g. dr. Razlaga, pa se ne spominjam vseh besed; le nekatere misli so mi ostale. „Med drugim — je rekel gosp. dr. Razlag — imajo Slovenci še to nesrečo, da se nekđaj o njih nič ni pisalo, sedaj pa se dosti krivega piše o njih; kako bi tedaj mogoče bilo vse pred-sodke in dostikrat krive mnenja o Slovencih, ktere, sl. gospôda! skozi tak dolg čas srkate iz nemških časnikov, podreti v tem kratkem času, v katerem imam govoriti. Pa vzemite reči, kakor so. Gospodarske družbe glavni namen je, da se povzdigne gospodarstvo in gospodarsko blagostanje in s tem blagostanje cele dežele, in kolikor se nanaša na družbo gospodarsko, tudi cele države. Mi Slovenci imamo lepe zemljišča, al kako so še obdelane, koliko je še ledine? Kdo bo ledino kopal, vino-, živino-rejo, polje popravljal, kdo drugi kakor stanovniki tamošnji Slovenci. Al brez uka in poduka ostane vse pri starem. In kdo drugi ima poduk o gospodarstvu širiti kakor društvo gospodarsko? In ker je gospodarsko društvo za celo deželo, tedaj tudi za Slovence, in kar Vi v isti deželi Nemcem nudite, smemo vsaj tudi Slovenci pričakovati. Praviti, da se hočejo slovenske podružnice ločiti od gradskega središča. Ako jih vežemo z vezo ravnopravnosti in jim damo vse koristi družbine, ktere imajo nemški gospodarji, kako bi se mógli zgrešiti Slovenci proti razumu in se odtegniti napravam, ktere jim koristijo. Saj nas veže ista dežela, isti zakoni, ista vzajemna korist. Nasproti pa tudi dobro vem, da so že nekteri kmetovavci iz družbe izstopili, ker niso razumeli nemškega gospodarskega lista in vprihodnjič tudi ne more ináči biti. A svoje nemške brate mi spoštujemo ter pričakujemo, da so nam pravični in nam ne kratijo ravnopravnosti. Pravite, da Slovenci sami ne umejo svojih slovenskih listov. Kako to? Nas Slovencev je sicer malo število, al v primeri s tem ima malokteri časnik toliko brancev, kolikor jih imajo „Novice“. Bilo bi li tako, ako ne bi Slovenci svojega jezika razumeli! Odvrzite predsodke! Toda v imenu svoje podružnice, ktero zastopam jaz, ne bi zahteval slovenske izdave gospodarskega časnika, ako bi nemški udje tudi morali za-nj plačevati, ampak mi gazahtevamo le na svoje stroške, ker pristavljamo, ako se stroški plačajo. Ne odrecite tedaj svojim sosedom Slovincem poduka v gospodarstvu in kažite jim svojo ljubezen pa djansko ravnopravnost.“

Tako blizo je gospod dr. Razlag razložil, in vstali so pri glasovanji spoštovanja vredni Nemci, v tem, ko je dosti udov iz slovenskih podružnic obsedelo! Vendar večina je bila, in obveljal je Razlagov predlog

s pristavkom: „ako se stroški plačajo po prejemnikih.“ Kako spoštovanje je zbudil dr. Razlag s svojim dobro premišljenim in tehtnim govorom, se je vidilo tudi še pozneje pri splošnem obedu, kjer je Nemec Schenkel iz Lukavca napil slovenskim podružnicam in vsem slovenskim gospodarjem ter njih čvrstemu zagovorniku gosp. dr. Razlagu. Se vé da zvest zagovornik narodnih pravic nikdar ne zamudi nobene priložnosti, kjer je treba besedo spregovoriti za svoj narod in možem drugega naroda mnenja vedriti. Tedaj tudi pri tej priložnosti vstane Razlag; nepričakovana udanost od nemške strani mu je srce vidno razveselila in govoril je navdušene besede o slogi, bratinstvu, vzajemnosti narodov avstrijskih, naj se poveleča po svojih narodih carevina avstrijska, kateri ni treba se naslanjati na nobeno inostransko moč. Pri teh zadnjih besedah, ki so bile ravno tako navdušeno tudi sprejete, se pozivlje govornik na nekega Angleža, kateri pri zadnji zagrebški razstavi ni nič kaj pričakoval od razstave, potem pa, ko si vse pogleda, se ni mogel načuditi obilosti in imenitosti pridelkov na jugu ter isto tako sodil o Avstriji, da je vedno bolj in trdno prepričan, da je Avstrije materialna in duševna moč v lastnih narodih silna in nepremagljiva, ako se opusti ona nesrečna politika, ktera je narod z narodom tlačila, ampak vsi avstrijski narodi v blagi tekmi vzajemno jo branijo in hranijo. Končno pa je napil govornik sosedom Nemcem, kateri so danes pri glasovanju djansko ljubezen do Slovencev pokazali in pot ravnopravnosti nastopili.

Tako se je godilo pri zadnjem gospodarskem shodu, po katerem tedaj tudi štajarski Slovenci dobijo slovenski gospodarski list, ako bode, kar ni dvomiti, dosti deležnikov.

Iz Celja. —jk— „Slava Mozirjanom!“ tako kliče še danes vsak, ki se je udeležil „besede“, ktero je celjska čitavnica v nedeljo 18. t. m. v Mozirji napravila. Res radosten je bil dan za vso gornjo-savinsko dolino! Že v saboto v večerko so možnorji pokali, da si mislil, jutri mora se poseben praznik za Mozirje obhajati. Celjska mestna godba je zvečer domoljubne tržane med gromovitim strelom vabila in spominjala jutranje veselice, v nedeljo jutro pa jih je dramila iz sladkega spanja po trgu gori in doli trosé mile slovenske glasove. Od vseh krajev vrelo je ljudstvo v trg, in vsak voz, ki je pripeljal gostov, pozdravljali so možnarji in godba. Iz koščate lipe sred trga vihrala ti je slovenska zastava nasproti, druga kazala je iznad lepe visoke hiše, kje bodo zvečer Slovenci se radovali, pri vhodu v trg pa te je z zastavami in cvetjem ovenčan in z lepimi slovenskimi napisi ozaljšan slavalok sprejel in spustil te tako rekoč skoz častne vrata v „slovenski trg.“ Po slovesni sv. maši, pri kateri se je Tribnikova slovenska maša kaj izvrstno pela, in po veselja polnem obedu v gosp. M. Goričarjevi hiši je prihajal čas, da začne se „beseda.“ Prav pristrčno je pozdravil novi župan, naš že slavnoznani g. Janez Lipold iz vseh krajev krasne gornjo-savinske doline sešle goste in odzdravil mu predstojnik naše čitavnice g. dr. Kočevar, ter posebno povzdignil in pohvalil izvrstno domoljubje Mozirjanov, kar nam je gotovo vsem iz srca govoril. Po končanem petji so dale se tudi mlade Mozirjanke slišati, ktere so s svojimi čistimi grli in lepimi pesmami, večidel od „flosarjev“ razveseljevale mnogobrojno društvo. Po cesarski pesmi, igrani od mestne godbe, med ktero so tribarvene rakete v zrak švigale in bengališki ogenj ljudstva polni dvor razsvitljeval, začeli so rajati, vrteti se in plesati, in so radovali se do belega dne. — Ne bom popisaval dalje „besede“, samo le izrečem: Hvala, presrčna hvala domoljubnim Mozirjanom za tak sprejem in za tako zabavo, posebna

hvala pa še novemu županu, iskrenemu gosp. Janezu Lipoldu in vsi njegovi rodovini, hvala g. M. Blažu, kateri je mnogo pripomogel, da se je beseda v Mozirji napravila, in pa gosp. M. Gričarju, ki je tako radovoljen svojo hišo odprl in tako lepo gostom postregel.

Iz savinske doline. Tudi pri nas so bile že nove srenjske volitve; v Gornem gradu je za župana izvoljen g. Šehel, svetovavca pa sta g. Špende in Mikuš; vsi trije vrli domorodci. V Mozirji je enoglasno bil voljon g. Janez Lipold, mož, ki ga vsa dolina spoštuje, svetovavca pa g. M. Goričar in Jan. Goličnik; vsi trije pravi domorodci. Gornjanci niste se zastonj veselili, da imate g. Lipolda za župana; zakaj od njega bote dobili vse pisanje po slovensko in ne bo vam treba po 2 uri deleč nositi pisma v trg, da vam jih kdo bere. Vsak otrok vam jih bo lahko domá prebral, da le eno leto zdaj v Mozirji v šolo hodi.

Iz Teharja na Štaj. 7. sept. Volitve novih srenjskih odbornikov in županov so se po Štajarskem vsled nove občinske postave ta mesec začele. Tako je bilo tudi v Teharji. Ob 5. uri popoldne so se zbrali odborniki teharske županije, po številu 12; kot cesarski komisar je bil pričujoč sam okrajni predstojnik gosp. Lichtenegger iz Celja. Po kratkem pogovoru je bil enoglasno voljen poprejšni župan in vrli gospodar Jakob Žohar. Komaj pa se zadnji glas zapiše, že se razpne lepa zastava nad hišo zopet izvoljenega župana, v istem trenutku pa zagrmijo od našega „Novicam“ dobro znanega gospodarja in občinskega svetovavca Miha Bizjaka k tej slovesni priliki nalašč oskrbljeni možnarji. Vsakemu pričujočemu se je bralo resno veselje na licu. Volitev se sklene med grmečim strelom. Po končani volitvi je bila vesela malica v hiši županovi, ktero so spremljale mnoge zdravice; kar se vzdigne Novičnim bravcem tudi dobro znani teharski mlinar Anton Grabič in zapoje veselo pesem, ki jo je tej volitvi na čast zložil in v kateri prav po domače radost razodeva nad izvoljenimi, od katerih se po pravici more pričakovati neutrudljiva delavnost, čeravno, kakor pravi:

Dost'krat, res,
Grenek je pelinovec vmes,
Vsak'mu st'riti prav po volji,
Se zameriti nikoli:
Takega na svet' ni b'lo, —
Ga ne bo!

Veselje je bilo viditi tako lepo edinost; to najbolj tisti občuti, kdor je priča bil tudi drugotnih volitev, pri katerih prepir razdira zločnost, pri katerih le hripav krik praznih čenč, krik širokoustnih starokopitnežev zvonec nosi, tam, kjer ne spoznajo pravic narodovih, kjer v enomer le nemškutarsko struno napenjajo, ter nočejo spoznati veljavo tega, kar nam je podelila volja cesarjeva. Zato še enkrat rečem: Slava vrlim teharskim možém!

Balant Sitar.

Iz Teharja na Štaj. 24. sept. * Po hvalevrednem sklepu občinskega odbora 7. sušca t. t., da bi se obdarovali pridni sadjorejci, kateri bodo letos največ cepljenih dreves izkazali, so prejeli darila po le-ti vrsti: Prvo darilo (cekin) je dobil Janez Gorišek, posestnik v Teharji, — drugo (zvezni tolar) Matija Vizjak, svilo-rejski učenec v Gradcu in sin Miha Vizjaka v Pečovji, ki je za umno in marljivo gospodarstvo prejel srebrni križ s krono, — v spomin, da je spomladi pridno pri svojem očetu cepil, predno je graško kmetiško učilnico nastopil; — tretje darilo (pol zvezn. tolarja) je prejel Miha Žohar, posestnik iz Teharja; — štrto Janez Štante, sin Štefana Štante-ta, posestnika v Teharji, kateri je zraven svoje vsakdanje učilnice pridno cepil, — peto darilo pa Juri Gaber, posestnik iz Teharja; oba ta dva sta dobila pol zvez. tolarja. — Ali bi ne bilo dobro, da bi se po vseh občinah slovensko-štajarskih

okrajnin takošne darila vpeljale? Očitna čast bi bila spodbuda marsikomu.

Iz Kranja 26. sept. Š. — Namesti da bi šli k „besedi“, moramo ogenj gasiti. Ob 6. uri zvečer so začele pristave goreti; dve ste zgorele. „Beseda“ je tedaj v sredo 28. dne t. m.

Iz Ljubljane. Danes popoldne ob 5. uri je zopet seja mestnega odbora; obravnave bojo zadevale med družim: predlog o napravi mestne godbe, — da bi se prodala mestna kamnotiskavnica, — da bi mesto prevzelo podobo sv. Janeza poleg črnuškega mosta in umetno delo otelo razpada, — da bi se ceste mestne okolice vvrstile deželnim cestam, — da se pohišje napravi viši realki, — da se cesta nasuje v Krakovem itd. Izpisek mestne kase kaže, da 24. septembra je imelo mesto v obligacijah premoženja 10.916 gold., gotovine pa 1665 gold. 91 $\frac{1}{2}$ kr.

— Goveja kuga gré h koncu na Kočevskem; v Starem Logu je komisija 19. dne t. m. še 2 bolne kravi v že izprva okuženih dveh hlevih pobiti dala; ker se v nobenem drugem hlevu kuga ni iznova prikazala, je upati, da je je tu konec; v Mali gori, Kotu, Starem Bregu in mestu kočevskem ni komisija 22. dne t. m. nobene bolne živine več našla. Goved in drobnice je poginilo tedaj v vseh teh 5 krajih 16; pobili so bolnih 38, zdravih 15. Tudi v okolici ljubljanske je poslednje dni potihnila, tako, da je upati, da je je tudi konec. Le ostremu ravnanju se imamo zahvaliti, da se je sila nevarni plamen zadušil tako hitro.

— Šole bogoslovne se začno 10. oktobra; šole c. k. normalke, realke in gimnazije 17. oktobra, vpisovanja pa 3 dni pred. — V mestni glavni šoli pri sv. Jakobu se začne letošnje šolsko leto 1. oktobra. Učenci za vse štiri razrede se bodo zapisovali v reduti, kjer je šolsko poslopje, 29. in 30. t. m. dopoldne od 8. do 11., popoldne pa od 3. do 6. ure. V saboto, to je, 1. oktobra, ob 8. uri je v Šentjakovski cerkvi slovesna šolska maša.

— Odbor čitavnični je v poslednji svoji seji sklenil, da bodo „besede“ letošnje leto še: 30. oktobra, 20. novembra in 18. decembra, — občni, po pravilih zaukazani družbeni zbor pa 26. decembra. Programi za „besede“ se bodo razglasevali po navadi. — Prihodnjo nedeljo, kakor so „Novice“ že naznanile, obhaja društvo „Južnega Sokola“ svojo prvo obletnico; natanko ob 2 $\frac{1}{2}$. uri popoldne, ako bo vreme ugodno, se začne na poletnem sokolišču občna telovadba, zvečer ob 8 $\frac{1}{2}$. uri v čitavničini dvorani ples. Sokolovci se zbirajo omenjeni dan ob 2 popoldne na Frelihovem vrtu, od kodar se podajo po zastavo k svojemu načelniku. Vabljeni so k tema veselicama vsi udje „Sokola“, ljubljanske čitavnice pa tudi vseh družih čitavnic; k telovadbi morejo tudi drugi gostje priti, ako se popred naznanijo odboru.

— (Razglas pevskega nauka v čitavnicah.) 3. dan prihodnjega meseca oktobra se začne zopet pevska šola v čitavnicah in je potem vsak pondeljek in četrtek, zvečer ob 6. uri, za gospé in gospodičine, vsak torek in petek pa za gospode; vsako sredo in saboto so vaje pevskega zbora ob polnočih. Kdor se želi peti učiti, če tudi ni ud čitavničini, naj se ob naznanjenih urah oglasi pri pevovodju g. J. Fabjanu, kateri brez plačila uči petje v čitavnicah, pa naj se oglasi brž iz začetka, da ne zamudi prvega nauka.

— V današnjem „Oglasniku“ oznanjeni časnik „Die Zukunft“ bode, kakor se nam je za gotovo povedalo, izdajal gosp. J. pl. Delpiny, vredoval pa ga

bode gosp. J. Praus, vrednik nekdanje „Südslavische Zeitung“: oba moža, ki že davno slovita kot izvrstna publicista.

— Gosp. dr. Costa, mestni župan, in gosp. Horak, predsednik pomočne obrt. družbe, sta danes iz Zagreba prišla vsa vesela, da sta vidila res krasno razstavo.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Zdaj je gotovo, da državni zbor se skliče na Dunaj 8. dan novembra. — O premembi denarstvenega ministra se mnogo piše v dunajskih časnikih; al v tem, ko eni pravijo, da bode baron Hock minister, trdijo drugi, da bode vitez Kalchberg. — Baron Bach se neki konec tega tedna vrne v Rim, kjer bode zraven svojega posla, da je poslanec pri rimski vladi, vprihodnje opravljal tudi poslanstvo pri kralju napolitanskem. — O napredku dunajskih obravnav zastran danskih zadev se celó nič več ne sliši. — Priprave za rekrutbo prihodnjega leta 1865 se začno meseca oktobra; vzelo se bo zopet 85.000 novincev, kakor letošnje leto. — Cesarska zaloga šolskih knjig na Dunaji je razprodala preteklo šolsko leto 1 milijon in 310.000 iztisov šolskih knjig in brez plačila jih 243.000 razdelila med siromašne učence. Od vseh je bilo 640.000 nemških, laških 259.000, českich 149.000, hrvaških 85.000, slovenskih 70.000, srbskih 47.000, ogerskih 16.000 itd. — 22. dne t. m. je povodinj grozno škodo naredila Zagrebu in okolici njegovi. — Na Hrvaškem se bojo žandarji za 110 mož pomnožili. — Srbska skupščina v Beligradu je bila 17. t. m. končana; knez je s prijaznim ogovorom jo razpustil. — Iz Španjskega ni nič posebnih novic. — Velik hrup pa po svetu dela zdaj pogodba, ki jo je 20. dne t. m. francozka vlada sklenila z laško. Po tej pogodbi, ki je hipoma prišla na dan, se laška vlada zavezuje, da se ne dotakne sedanje papeževe dežele pa tudi odvrne vsak napad zunanji; glavno mesto vprihodnje namesti Turina bode Florenca; laška vlada na-se vzame državni dolg vseh starejih laških dežel; francozka vlada pa se zavezuje, da v 2 letih vso svojo armado vzame iz papeževih dežel. Ko se je v Turinu zvedila ta novica, so se vzdignile oborožene trume na noge in po mestu hodé kričale: Rim ali pa Turin! Vojaki so začeli va-nje streljati, da je mnogo mrtvih obležalo na obeh straneh. Mazzinov list „Unità ital.“ pa pravi: „5 let se nam že obetajo zlati gradovi, zdaj pa še dve, in tako ide brez konca in kraja.“ Kralj je razpustil staro ministerstvo in na čelo novemu postavil generala Lamarmora. Kaj bo dalje, bo kazal čas kakor tudi to, kam prav za prav meri ta pogodba: ali zoper Rim ali zoper Avstrijo.

Kursi na Dunaji 27. septembra.

5 % metaliki 71 fl. 10 kr.	Ažijo srebra 15 fl. 50 kr.
Narodno posojilo 79 fl. 40 kr.	Cekini 5 fl. 48 kr.

Žitna cena

v Ljubljani 27. septembra 1864.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 4 fl. 9. — banaške 5 fl. 3. — turšice 3 fl. 30. — soršice 3 fl. 12. — rež 2 fl. 80. — ječmena 3 fl. 2. — prosa 3 fl. 5. — ajde 3 fl. 10. — oves 2 fl. 27.

Loterijne srečke:

V Gradcu	} 24. sept. 1864:	40.	50.	6.	38.	47.
na Dunaji		36.	17.	78.	4.	73.

Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji 8. oktobra.

V Trstu 21. sept. 1864: 53. 44. 51. 21. 37.

Prihodnje srečkanje v Trstu bo 1. oktobra 1864.